

Mielul murind

Grigore Alexandrescu

Fiul al unui berbec care de mult murise,
Un miel se bolnăvise,
Mușcând din întâmplare
O-nveninată floare
Sau iarbă, nu să știe;
Destul că a lui moarte
Nu mai era departe.
Acum el își făcuse datoriile toate
Câte și le fac mieii în ceasul cel cumplit.
Mumă-sa cu durere
Începuse să zbiere;
Îl săruta, sârmana, plângând neconținut,
Și-i zicea: „Ce mi-e bună viața fără tine?
Cui mă lași, fătul meu?
Spune tată-tău, dragă, că viu curând și eu,
Căci pe această lume nu mai aștept vrăun bine!”
„Dar ce să-i răspunz, mamă - întrebă micul miel -
De-mi va face-ntrebare
Despre a turmei stare?
Tu știi bine că el
Iubea mult să vorbească
De dulăii din turmă și de ceata lupească.”
- „Spune-i că turma toată zace de rea gălbează;
Că are șapte doctori ce prea rău o tratează.
Mai spune-i că ciobanul a pus pe un nepot,
Ce tată-tău-l cunoaște, îngrijitor la turme,
Ca să stârpească-abuzul și relele să curme;
Atâta spune-i numai și-nțelege el tot.”

După acei din preajmă care îi ocolesc,
Poți judeca prea lesne pe cei ce cârmuiesc.